

O. Pamuk

“THE IMPLIED WRITER”

TRANSLATED FROM THE TURKISH BY EU. KOROVIN

*Eu. Korovin**

Independent Researcher

The translation of an essay “The Implied Writer” (Ima Edilen Yazar) written by the famous Turkish novelist, screenwriter and 2006 Nobel Prize winner in Literature Orhan Pamuk was made as an attempt to present literature of the best Turkish writers to the Ukrainian audience. Basically, “The Implied Writer”, the speech that Pamuk gave when he received the Puterbaugh Prize presented by World Literature magazine, in April 2006 is about the psychology of writing, the urge and adventure of being a writer. The translation of the essay into Ukrainian language is carried out for the first time, which enables Ukrainian reader to get acquainted with the best narrative examples of the Modern Turkish literature.

Keywords: contemporary Turkish literature, essay, literary criticism, Orhan Pamuk, the implied writer, translation

**ІМПЛІЦИТНИЙ ПИСЬМЕННИК /
ПЕРЕКЛАД З ТУРЕЦЬКОЇ Є. Є. КОРОВІНА**

O. Pamuk

Я пишу ось уже тридцять років. Вкотре повторюю ці слова! Повторюю-повторюю, й ось, вони вже недійсні, адже настав тридцять перший рік. Втім, можна сказати, що я вже тридцять років пишу романи. Так, але це теж не зовсім правильно. У перервах між романами я також пишу багато чого іншого – есе, рецензії, публіцистичні нариси про Стамбул та про політику чи ж ось такі вітальні виступи для зібрань... Проте моя основна справа, що пов’язує мене із життям, – писати романи... Є багато блискучих письменників, котрі набагато довше за мене займаються письменницькою справою, з півсторіччя, але не надто привертають до цього увагу. Активне творче життя таких письменників, як Толстой, Достоевський і Томас Манн, котрими я безмежно захоплююсь та час від часу відчуваю потребу зануритися в їхню творчу лабораторію, тривало не тридцять, а понад п’ятдесят років... Тоді чому ж я кажу про тридцять років? Направду, мені хочеться говорити про письменницьку справу, про романістику як рефлексію.

Аби мати змогу почуватися щасливим, мені щодня потрібно певною мірою підтримувати зв’язок із літературою. На зразок тих хворих, котрим щодня конче необхідно приймати децищу ліків у горнятку... Коли в дитинстві я довідався про хворих на діабет, котрі вимушені були щодня робити ін’єкцію, щоб вести нормальне життя, дуже засмутився; у моїй уяві бідолашні поставали “напівмертвими”. У цьому розумінні моя залежність від літератури також робить мене “напівмертвим”. Раніше, коли я ще був молодим письменником, то вважав, що ті, хто називав мене “відірваним від життя”, вказували саме на цей “напівмертвий” стан. Вряди-годи мені дорікали, що я напівпривид. Гадаю так: можливо, я таки мертвий, втім намагаюся кожного разу за допомогою літератури повернутися до життя. Література необхідна мені для існування, це наче ліки. Я виявляюся залежним, літературно залежним,

© 2019 Eu. Korovin; Published by the A. Yu. Krymskyi Institute of Oriental Studies, NAS of Ukraine on behalf of *The World of the Orient*. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>).

звісно, це не має нічого спільного з хворобливим потягом наркозалежного. Адже література – це необхідність, без якої життя втрачає будь-який сенс. Так, я щодня приймаю дешифру літератури, як ті ліки в горнятку чи через ін'єкцію. Принагідно зауважу, що мої літературні ліки теж мають містити деякі властивості та певну смислову густину.

Насамперед “ліки” мають бути якісними. Якість для мене означає справжність та істотність, а ще міць. Щільний і глибокий уривок роману, що переконливо занурює мене в нову реальність, робить мене щасливим і пов'язує із життям міцніш за будь-що інше. Я віддаю перевагу тим письменникам, що відійшли у вічність. Бо лишень промайне бліда заздрісна примара – і ти вже втратив усю насолоду від захоплення, що йде зсередини тебе. З роками я переконуюся, що найкращі книжки написані письменниками-класиками, тими, що дистанціювались від нас, і ми маємо можливість оцінювати їхню творчість комплексно й цілісно. Уявімо, щоб трапилось, якби класики продовжили життя серед нас. Вони перетворилися б на приви́дів. Переконаний, що далеко не кожний виявив би бажання підбігти та взяти автограф, зустрівши їх на вулиці. А ось літературні твори цілком впевнено можуть претендувати на вічність...

Необхідна мені щоденна порція літератури (чи скоріш “доза”), якщо я пишу, буває дуже різною. Адже в тому стані, що в ньому перебувають такі, як я, найкраще лікування, найбільше джерело щастя – це щодня писати не менш ніж півсторінки. Ось уже тридцять років поспіль майже щодня я проводжу в себе в кімнаті за столом, пишучи, щонайменше десять годин. Щоденний обсяг того, що я можу показати й опублікувати, за ці тридцять років у середньому менший за півсторінки. Крім того, високою є ймовірність, що написане дещо не дотягує до того критерію, який я назвав “якістю”. Ось вам і виклад причин мого нещастя.

Але не зрозумійте мене неправильно: літературна залежність мого ґатунку – це не щось таке поверхове, як радість від краси, успіху чи то кількості написаних книжок. Вона потрібна не для того, аби підтримувати літературне життя, а лише щоб витримати той важкий день, що ми проживаємо. Дні завжди важкі. Життя важке, якщо ви не пишете. Нестерпно важке, якщо не можете писати. А якщо пишете, то все одно важке, бо спрага писати потребує чимало зусиль. Віднайти серед усієї тієї бентежності та тягаря письма надію, яка б дала змогу повноцінно прожити день, – це бути щасливим, радіючи, якщо цього дня вдалося написати бодай один хороший пасаж чи сторінку.

Розповім я про те, що відчуваю, коли нічого вартісного написати не вдається упродовж цілого дня. Коли писати не можу, намагаюсь поринути у світ книжок та задля розради намагаюсь розчинитися в хорошому тексті. Ненадовго світ стає нестерпним для моїх очей, нікчемним місцем; ті, хто мене знає, одразу ж розуміють, що я також стаю схожим на цей світ. Наприклад, моя донька легко зчитує з безнадійного виразу мого обличчя, що того дня я нічого вартого уваги не написав. Зізнаюся, що мені стає соромно і я намагаюся сховати від неї своє обличчя, та дарма. У такі хвилини мене охоплює цілковита байдужість, життя втрачає будь-який сенс, існування стає нестерпним. Я уникаю розмов, ба більше, близькі теж уникають бодай позірною контактування зі мною. Зізнаюся, що такий настрій досить часто огортає мені душу, це цілком звична для мене екзистенція. Практично щодня після обіду, з першої до третьої години, мене накривають ось такі почуття. Я ж добре навчився лікуватися, і моїм антигеном імунного характеру є не що інше, як повторне занурення, пасивне чи активне, у літературу. За рахунок книжок чи творчого наратування рятуюся від того, аби повністю не перетворитися на мерця. Коли через подорожі, чи, як раніше, військову службу, сплату квитанцій на газ, чи наче зараз – політичні перипетії й хтозна ще які перепони впродовж тривалого часу я не маю змоги прийняти свої ліки, що пахнуть чорнилом та папером, мені здається, що моє нещастя

перетворює мене на якусь бетонну людину. Моє тіло наче не може нормально зрушити праворуч-ліворуч, суглоби не прогинаються, голова напхана камінням, а піт має якийсь інший запах. Таке нещастя може заходити ще далі: адже, взагалі-то, у житті повно покар, що віддаляють людину від розради літературою. Якоїсь миті під час таких справ, як-от участь у багатолюдних політичних зборах, балаканина з товаришами в шкільному коридорі, святкова зустріч та трапеза разом із родичами, вимушена розмова з доброю людиною, чия голова напхана купою інших проблем та бозна яким телевізійним мотлохом, попередньо запланована “ділова зустріч”, звичайні покупки, візит до нотаріуса, фотографування для одержання візи, у мене раптом важчають повіки й посеред ясного дня навалюється сонливість. Коли немає можливості повернутися до своєї кімнати та залишитися на самоті, єдина розрада для мене – заснути посеред ясного дня в зовсім чужому місці.

Так, можливо, основна потреба тут не в літературі, а в тому, щоб пофантазувати на самоті в себе в кімнаті. На самоті з’являються неймовірно яскраві фантазії про оточення та буденне життя, сімейні та шкільні збори, святкові трапези та про присутніх гостей. Приміром, я уявляю цих людей у найменших подробицях на ще більш багатолюдній святковій трапезі, роблю їх ще кумеднішими. У моїй уяві все цікаве, привабливе й справжнє. З усього цього відомого та знайомого світу я починаю у своїй уяві створювати світ новий. І ось ми підійшли до суті розмови. Аби добре писати, мені треба добряче нудьгувати; а нудьгувати сповна можливо лише за умови повного заглиблення у вир життя. Коли опиняєшся в тенетах життя з добре відомим галасом, натовпом, набридливими телефонними дзвінками, коханням, товариством друзів чи сонячного узбережжя або неминучими дощовими поховальними урочистостями, тобто коли поточні справи неминуче поглинають, я раптом, цілком несподівано, починаю відчувати, що перебуваю осторонь. І починаю фантазувати. Песиміст міг би подумати, що він виснажений. У будь-якому з цих двох випадків усередині лунає голос: “Повертайся до своєї кімнати, сідай за стіл”. Не знаю, як чинять інші; такі, як я, беруть і пишуть. Відчуваю, що втечею має бути зовсім не поезія, а проза – творче занурення в написання епічних творів, тобто романів та оповідань. Я відверто зізнаюся про властивості ліків, які мушу щодня приймати. Очевидно, що від ліків, як і від життя, і від моці уяви, слід сповна набратися сил та наснаги.

Ця логіка, якою я користуюся, насолоджуючись визнанням та побоюючись висловити правду про самого себе, має важливий і серйозний наслідок, що я до нього зараз вдаюся. Теорію роману, коли акт наратування, тобто написання, розглядається як “ліки” чи розрада, коротко можна зобразити так: деякі романісти, представником яких я вважаю й себе, обирають теми та форми для своїх романів згідно зі своєю добовою потребою у фантазуванні. Роман пишеться в численних роздумах, сильному хвилюванні, гніві та бажанні; всі ми це знаємо. Нами приховано або відкрито керують численні незрозумілі або абсурдні причини, наприклад, сподобатися тим, кого ми любимо; применшити те, що нас дратує; розповісти про те, що дуже нам подобається; дістати насолоду, вдавши, що ми знаємося на чомусь, про що нам насправді геть нічого невідомо; отримати насолоду від того, аби щось пригадати чи не пригадати; бути улюбленим, читаним, а також політичні пристрасті, особисті інтереси, нав’язливі ідеї тощо... Завжди є фантазії, які нам хочеться розповісти через ці спонуки. Нам не зовсім відомо, що являють собою ці наші рушійні бажання та фантазії, але, пишучи, ми прагнемо, аби нами рушило щось, наче вітер, що дме невідомо звідки. Ми дещо віддаємося навіть цим темним спонукам, наче довіряємо себе кораблю, що пливе невідомо куди... Але в закутку нашої свідомості все ж народжується і постає розуміння того, де наше місце на мапі й куди ми прагнемо дістатися. Навіть коли я найбільше віддаюся вітру, то завдяки іншим письменникам,

яких я знаю та якими захоплююся, мені стає більш-менш зрозуміло, куди слід рухатися. Перед цим я складаю план, розбиваю історію, що хочу розповісти, на розділи, розрахую, до яких портів має рухатися моє судно, які вантажі забрати, а які залишити, скільки часу забере така подорож, роблю позначки на своїй мапі. Втім, коли я вже розкриваю вітрила, а їх роздуває вітер, що лине в неочікуваному напрямку, то я не опираюся зміні курсу моєї розповіді. По суті, роздуті вітрила – це почуття повноти та цілісності, що на їхній пошук рушить судно. Я шукаю такі особливі місце та час, де все наче взаємопов'язане та знайоме одне одному. Саме в цей час вітер потроху вщуває, подорож завершується і я опиняюся в зовсім тихому, незворушному місці. Я відчуваю, що в цих туманних і непорушних водах є щось таке, що спонукатиме до неквапливого та ґрунтового наратування роману... Зізнаюся, мені теж неймовірно кортить пережити щастя поетичного одкровення героя Ка, про яке я детально описую в романі “Сніг”... Це натхнення особливого трибу, яке переживає та змальовує Самюел Колрідж, пишучи свою поему “Кубла Хан, або Видіння уві сні”... Я також хочу, аби разом із натхненням до мене в драматизованому вигляді приходили деякі сцени та обставини роману (на кшталт того, як вірші являлись Колріджу уві сні чи герою на ім'я Ка з мого роману “Сніг”). Якщо терпляче та зосереджено зачекати – таке може трапитись. Писати роман – означає бути відкритим до спонук, вітрів, митей натхнення та осяяння чи, навпаки, до хвилин розчарування, зневіри та запаморочення.

Також роман – це розповідь, що вбирає в себе ці настрої та спонуки, відповідає різноманітним формам натхнення та поєднує в багатозначній формі всі фантазії, які ми прагнемо створити та втішитися ними. Але ось що найважливіше: роман – це ще й така собі скринька, що містить у собі світ фантазій, який ми хочемо завжди підтримувати наявним і живим. Коли ми занурюємося всередину, роман сполучає уривки фантазій, що допомагають нам забути світ, який ще мить тому був таким нудним. Пишучи, ми розширюємо ці фантазії, розширюємо цей другий світ, робимо його більш довершеним, прикрашаємо подробицями. Пишучи, ми пізнаємо цей новий світ, а пізнаючи його, нам легше утримати його у своїй свідомості. Якщо я перебуваю всередині роману та добре його пишу, то мені дуже легко зануритися у фантазії про цей другий світ. Романи – це нові світи, углиб яких ми радісно занурюємося, коли читаємо їх, та ще більше – коли ми їх пишемо: ті фантазії, які бажають створювати романісти, утворюються так, щоб їх легко було втілювати у структуру тексту. Уважному читачеві вони дарують радість і втіху, а письменнику – примару нового світу, осяяного світлом надії та щастям буття. Якщо мені вдається бодай частково створити такий чудовий світ, я почуваюся щасливим, коли знову повертаюся до робочого столу зі списаними аркушами тексту. Для мене полишити звичний у всіх виявах буденний світ та поринути у світ безмежного та вільного – справа однієї миті, ба мене гнітить думка про необхідність повернення чи усвідомлення того, що незабаром мій виклад роману добігатиме останньої сторінки. Мене тішить, що бажання та очікування моїх читачів щодо нового роману споріднені з моїми намірами та артикулюються як: “Будь ласка, нехай наступний ваш роман буде якомога довшим!” Я пишаюся тим, що чую це значно частіше, ніж закиди прагматичних видавців: “Пиши лаконічніше!”

Насправді питання полягає в тому, чому акт нарації, породжений звичкою окремої людини в прагненні власної насолоди та радості, може привертати увагу стількох, здавалось, абсолютно сторонніх людей. Читачі роману “Моє ім'я – Червоний” пам'ятають, що зізнання Шекюре, розміщене наприкінці роману з метою пояснити стан речей, варто сприймати як відверту абсурдність. І в цьому питанні моя точка зору наближається до поглядів Шекюре, а не до маленького героя Орхана, мого тезки, дещо недооціненого своєю матір'ю. Але, з вашого дозволу, я утну ще одну дурницю

та, поводячись наче Орхан, спробую пояснити, чому фантазії, що є ліками для письменників, також можуть бути ліками й для інших: адже якщо я повністю занурений у роман і пишу вдало, тобто якщо я відсторонився від набридливого телефонного дзеленчання, запитань, вимог та гнітючої буденності, наївні правила свободи та невагомості, яких я досягаю за допомогою роману, нагадують пустощі з мого дитинства. Здається, все довкола стало менш вибагливим. У своїй безпосередності будинки, автомобілі, судна, будівлі, збудовані з прозорого скла, відверто демонструючи своє начиння, почали розповідати мені свої сокровенні таємниці. Мое завдання полягало в тому, аби чуйно прислуховуватися до цих правил і закарбовувати їх; з насолодою досліджувати начиння будинків; разом зі своїми героями подорожувати Стамбулом на автобусах чи авто; чуйно змінювати побачене мною в місцях, які мене засмучують. Найкраща сторона письменництва, якщо ви пишете творчо, полягає в тому, аби бути здатним, наче дитина, забути про весь світ, безсоромно почуватися, від усієї душі награвшись і розважившись; гратися з правилами відомого світу, неначе з іграшками, але, роблячи все це, якимось закутком свого розуму, по той бік цієї дитячої розкутої веселості, відчувати наявність глибокої відповідальності, що пов'язує вас з усіма читачами. Ви цілей день граєте в ігри, але водночас глибоко всередині почуваетесь серйознішим за будь-кого. Сутність життя, силу безпосереднього зіткнення з ним ви сприймаєте серйозно лише завдяки тій щирості, на яку здатні діти. Сміливо встановивши собі правила гри, що ви у неї вільно граєте, ви відчуваєте, що за вами підуть читачі, які також піддалися тяжінню цих правил, мовлення, речень і розповіді. Письменництво – це вміння змусити читача визнати: “Я б теж все це міг сказати, але я не був настільки по-дитячому наївний”.

Іноді я не можу повернутися до дитячої довірливості цього світу, який я відкриваю, вибудовую та примножую, коли фантазую, розправляючи вітрила назустріч неочікуваним вітрам та звиряючи напрямок зі своєю мапою. Таке трапляється з кожним письменником. Тобто іноді я застрягаю на якомусь місці або через деякий час не можу продовжити роман з того місця, де зупинився. У таких добре відомих ситуаціях я, мабуть, зазнаю менших труднощів порівняно з іншими письменниками, бо я можу повернутися назад до своєї розповіді не з того місця, де її залишив, а з іншого отвору; оскільки я добре бачу свою мапу, то можу продовжити свій роман з іншого розділу. Направду, це несуттєво. Але цього року, коли я вимушено зробив паузу, адже мав впоратися з деякими політичними негараздами, що спіткали мене, та знову зіткнувся з тими ж труднощами, я відчув, що відкрив дещо, пов'язане з письменництвом. Спробую пояснити.

Порушена проти мене справа зробила мій внутрішній політичний настрій набагато “політичнішим”, “серйознішим” і “відповідальнішим”, ніж він був і ніж я хотів. Прикра ситуація, ще більш прикрий душевний стан, скажу я, усміхаючись. Тому я не міг знайти дитячої простодушності, необхідної для написання роману... Це було зрозуміло, я цьому не дуже здивувався. Події поступово миналися, і я став думати про те, що втратив “відповідальність” за терміном давності, повернувся до дитячої грайливості та насмішкватості, та маю завершити роман, над яким працював три роки. Але я знову сідав до свого столу, поки ще не прокинулося десятимільйонне населення Стамбула – міста, у якому я зустрічаю кожен ранок, – і у світанковій тиші намагався якомога швидше поринути у свій залишений посередині роман. Я змушував себе до цього та докладав усіх зусиль, аби поринути у свій улюблений інший світ. Після цих надмірних зусиль усвідомлював, що перед очима раптово поставали уривки моїх інших, ще не написаних романів, про які тільки мріяв... Мої зусилля породжували зовсім не відтворення сюжету роману, над яким я працював; уява продукувала сцени з якогось зовсім іншого роману. У ті гнітючі та безраднісні дні до мене щоранку, поступово розростаючись, приходили сцени, речення, особи

та дивовижні подробиці зовсім іншого роману, вони втручалися в текст роману, над яким я наполегливо працював останніх три роки... Зрештою, я почав фіксувати частини нового роману, занотовувати подробиці, які раніше ніколи не спадали мені на думку. Цей роман мав бути про картини одного сучасного живописця, що раптово пішов із життя... Мені приходили думки то про цього померлого художника, то про написані ним картини. Через деякий час у ці гнітючі дні я зрозумів, що не можу повернутися до своєї дитячої безвідповідальності. Я міг повернутися лише до днів свого дитинства, коли мріяв стати художником, постійно малював (як я про це розповідаю в книзі "Стамбул"), – не до дитячості, а лише до свого дитинства.

Пізніше порушена проти мене політична справа провалилася, і я повернувся до основного роману "Музей невинності", що тоді писав. Зараз, коли можу повернутися до своїх дитячих імпульсів, але не до дитячого стану душі, я іноді пишу той роман, що сцена за сценою приходив мені в голову. Але з усього цього досвіду в мене залишилися знання про духовний вимір написання роману.

Найкраще я можу це пояснити, нахабно по-своєму переінакшивши запропоноване літературним критиком і теоретиком Вольфгангом Ізером поняття "імпліцитний читач". Ізер розвинув блискучу літературну теорію, орієнтовану на читача. Він стверджував, що смисл роману, який ми читаємо, не полягає повністю ані в його тексті, ані в умовах, за яких писалася книга, але десь поміж ними. Згідно з Ізером, смисл книги виникає під час її читання, а під поняттям "імпліцитний читач книги" він розуміє цю особливу функцію читача.

Коли я вигадував сцени, речення та подробиці зовсім іншої книги, ніж тієї, що її хотів продовжувати писати, мені згадалося це поняття, і я подумав, що в кожній не-написаній, але вигаданій, замисленій книги (тобто в моєї книзі, залишеній на півшляху) є свій імпліцитний письменник. Завершити таку книгу можна лише тоді, якщо ти можеш бути імпліцитним письменником цієї книги! Але я змушений бути імпліцитним письменником книги, яку вигдав поміж політичних негараздів, а також здебільшого протягом свого щоденного життя, поміж телефонних дзвінків, дорожніх заторів і сімейних зборів. У ті ж насичені політикою скрутні дні я не міг бути імпліцитним письменником казкової книги, що її хотів написати. Потім ті дні минулися; як я й хотів, повернувся до свого роману і почуваюся задоволеним, думаючи про те, що скоро його завершу (історія любові, що відбувалася між 1975 роком і сьогоднішнім у середовищі стамбульських багатіїв, у манері стамбульських газет...). Але, набувши весь цей досвід, я зрозумів, що всі ці тридцять років, по суті, витрачав усі свої сили, намагаючись бути імпліцитним суб'єктом книг, які хотів написати. Можливо, для мене це важливо тому, що я завжди хочу писати великі, товсті, суперечливі книжки, і тому, що пишу я повільно. Замислити книгу не так вже й складно. Я часто це роблю точно так само, як вигадую щось інше. А от що важко – то це бути імпліцитним письменником книги, яку ти замислив.

Втім, не буду скаржитися. Оскільки дотепер я спромігся написати та видати сім романів, хай навіть і примушуючи себе, значить, я можу бути письменником, що напише й замислений ним роман. Зараз я також знаю, що наче написані та залишені в моєму минулому книжки, після себе я також залишив декілька примар письменника, який ці книжки спромігся написати. Кожен із цих різних семи схожих на мене "імпліцитних письменників" розповідає з усією серйозністю та відповідальністю дітей, коли вони грають в ігри, наче він сам знає та вірить, як за тридцять років зі Стамбула, такого схожого на мене міста, проглядали світ і життя.

Відверто зізнаюся, що маю шалене бажання й далі, наступних тридцять років продовжувати писати і, власне, таким чином пізнавати життя інших.

Квітень 2006 р., Оклахома

* Коровін Євген Євгенович – незалежний дослідник, перекладач, практичний психолог-психоаналітик, автор Літературно-художнього збірника “Палімпсест” (Вид-во “Молодь”, 2003), серії статей сходознавчого напрямку та з психології («Досвід художнього перекладу поеми “Ода воді” Мехмета Фузулі», 2003; “Речь и психоаналитическая техника” (Размышления над Семинарами 1 и 11 Ж. Лакана), 2008; “Краткая история возникновения классического психоанализа Фрейда”, 2014 та ін.).

О. Памук

Імпліцитний письменник / Переклад з турецької Є. Є. Коровіна

Пропонований до уваги переклад есею “Імпліцитний письменник” авторства відомого турецького письменника, сценариста та лауреата Нобелівської премії 2006 року Орхана Памука виконано вперше з метою ознайомлення української читацької аудиторії з найкращими здобутками сучасної турецької прози. “Імпліцитний письменник”, текст якого О. Памук репрезентував у своєму виступі під час нагородження у квітні 2006 року найвищою відзнакою журналу “Світова література”, присвячений наріжним аспектам психології літературної творчості та опису становлення авторської свідомості в контексті сучасних рецептивних теорій з урахуванням комунікативної природи художнього твору.

Ключові слова: імпліцитний письменник, літературна критика, переклад, Орхан Памук, сучасна турецька література

О. Памук

Імпліцитний писатель / Перевод с турецкого Е. Е. Коровина

Предлагаемый вниманию перевод эссе “Имплитный писатель” авторства известного турецкого писателя, сценариста и лауреата Нобелевской премии 2006 года Орхана Памука выполнен впервые с целью ознакомления украинской читательской аудитории с лучшими достижениями современной турецкой прозы. “Имплитный писатель”, текст которого О. Памук представил в своем выступлении во время награждения в апреле 2006 года самой высокой наградой журнала “Мировая литература”, посвящен краеугольным аспектам психологии литературного творчества и описания становления авторского сознания в контексте современных рецептивных теорий на основе коммуникативной природы художественного произведения.

Ключевые слова: имплитный писатель, литературная критика, перевод, Орхан Памук, современная турецкая литература

Переклад надійшов до редакції 1.03.2019